

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

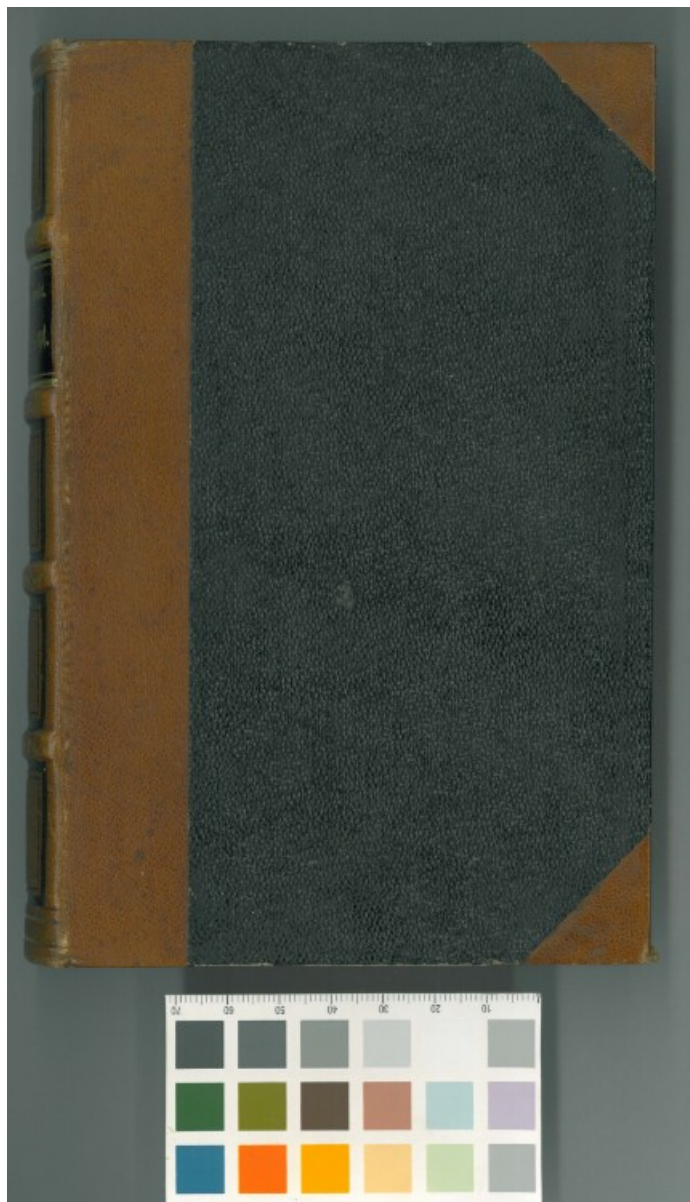
Titel: Nornerne

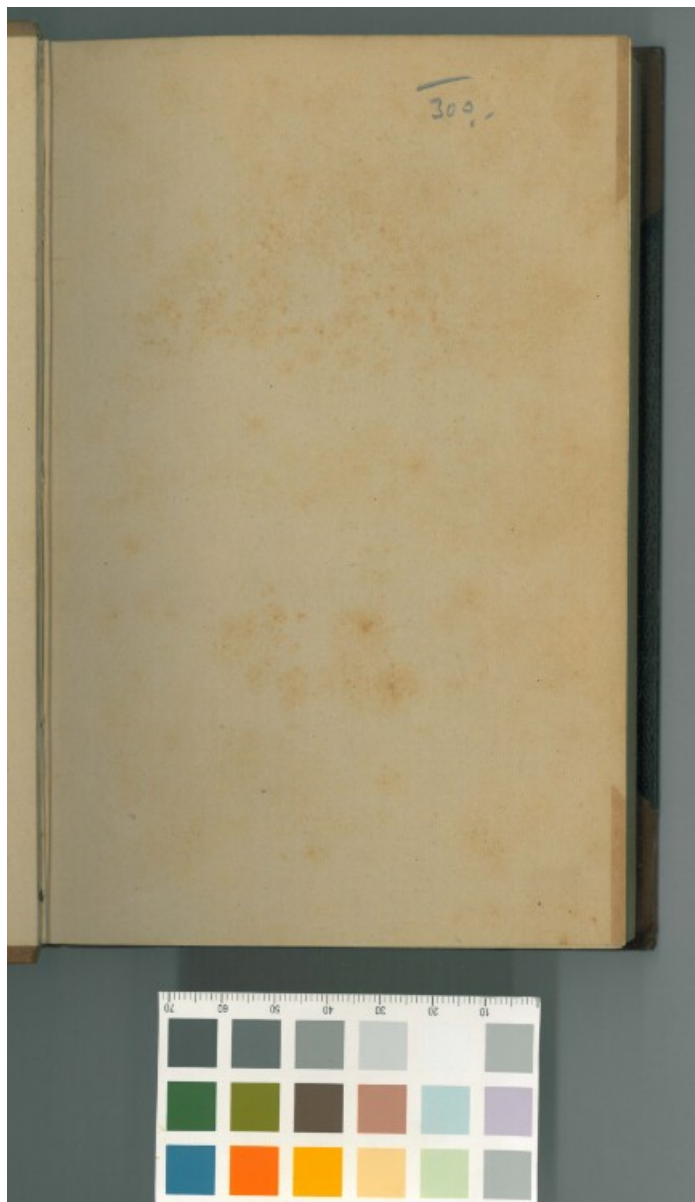
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Nornerne", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1866_1403-txt-root/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

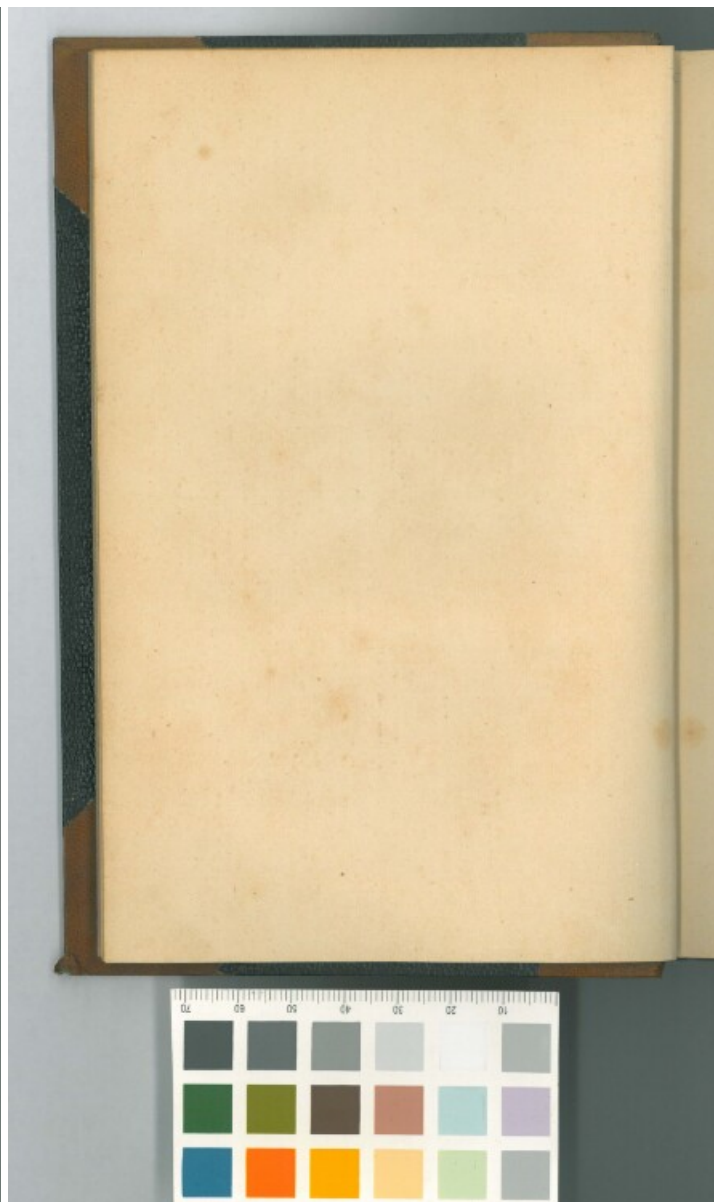
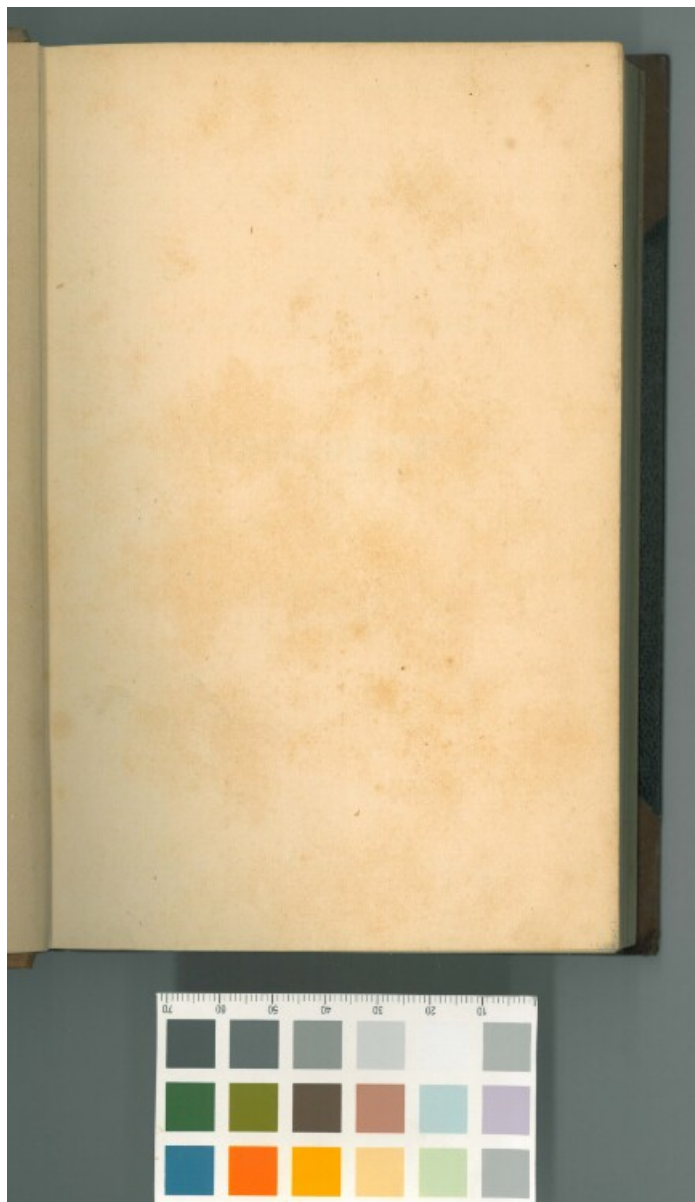
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

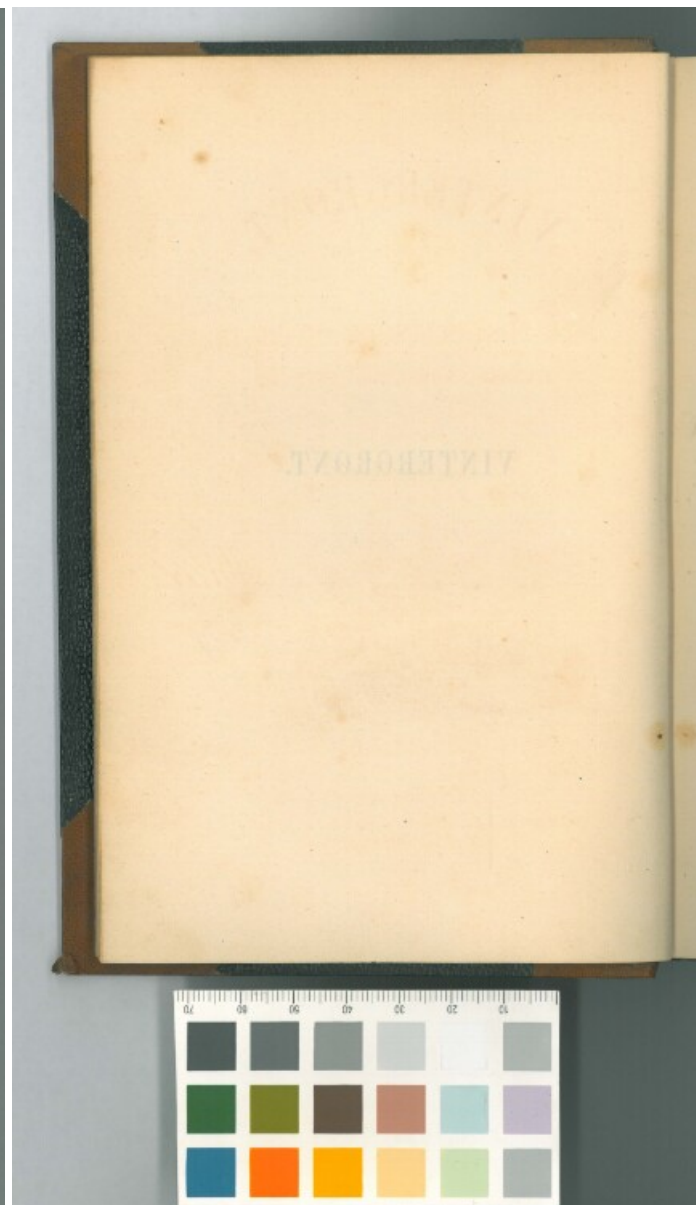
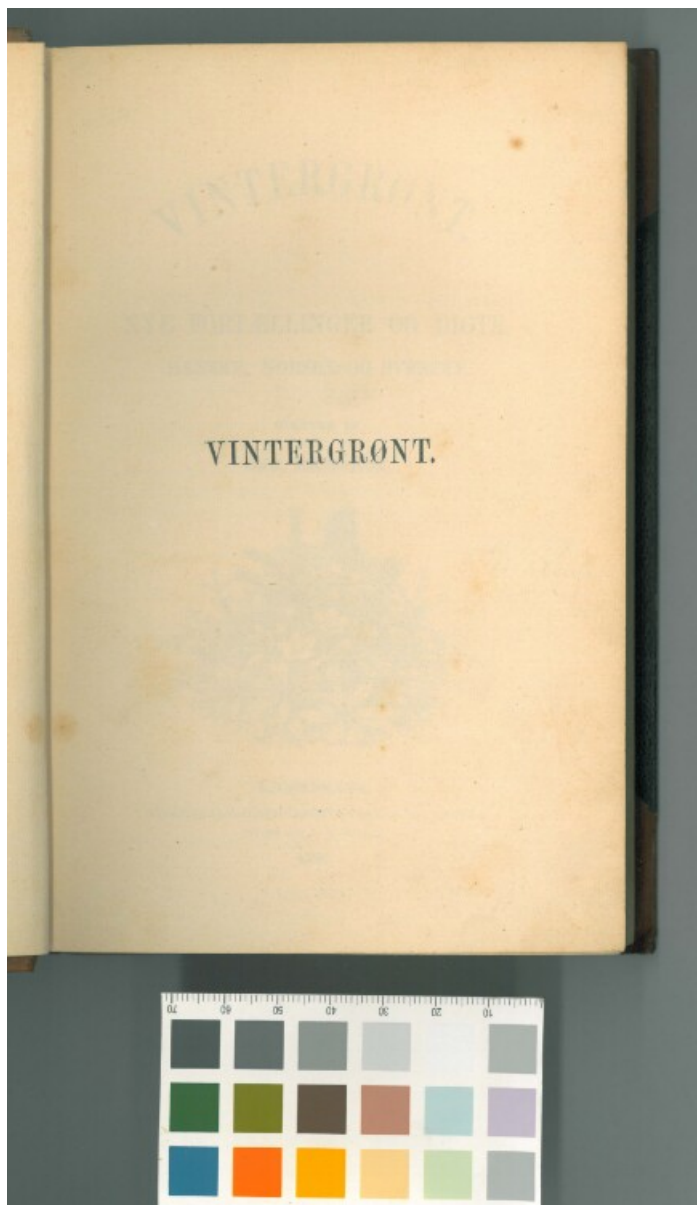
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

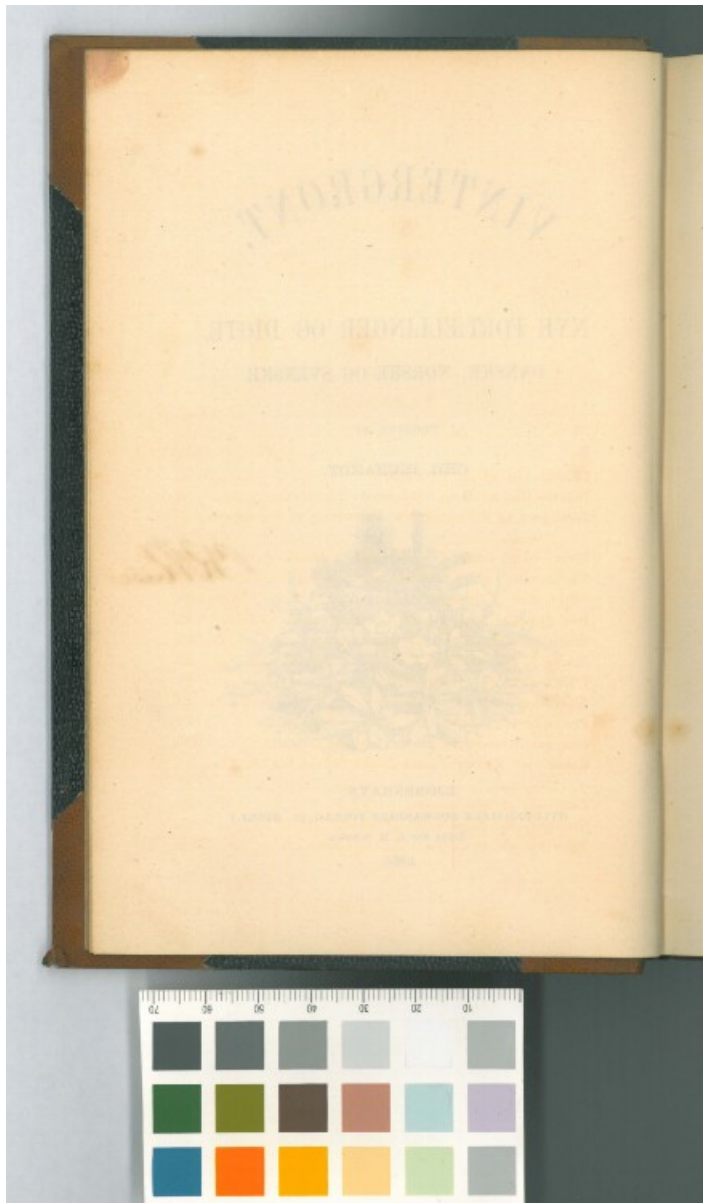
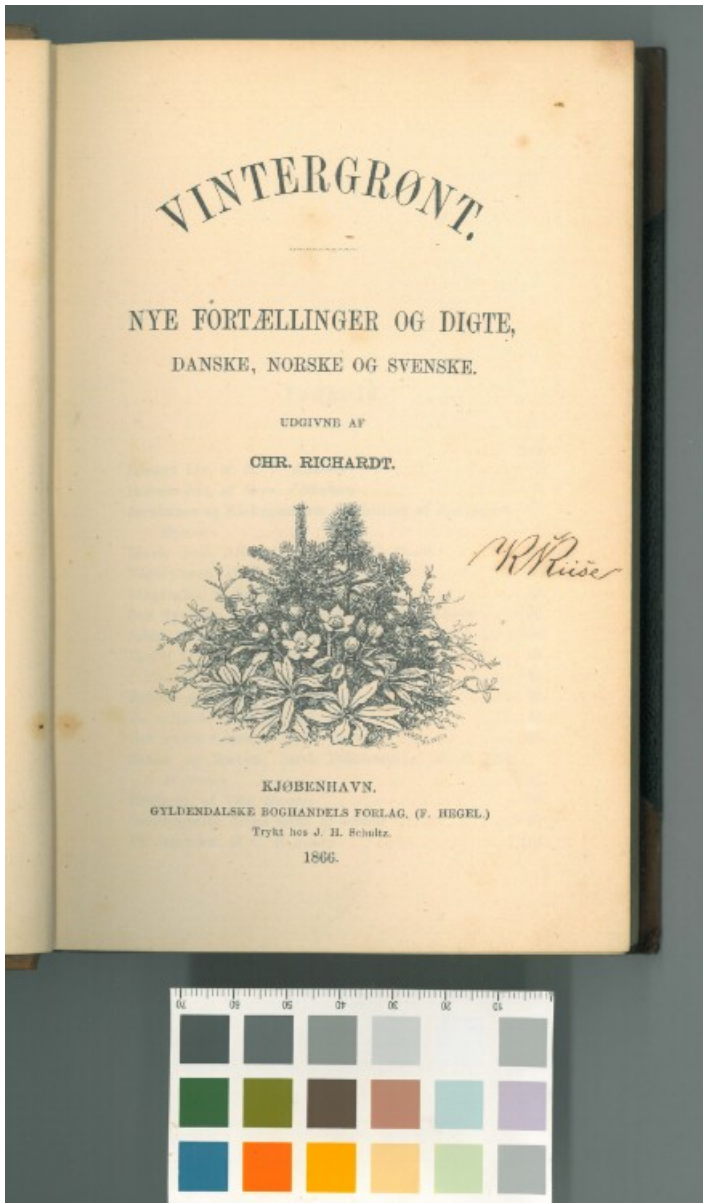
[Læs CC0-erklæringen](#)

Indhold.

	Side.
Ensomt Liv, af <i>H. V. Kaalund</i>	1.
Havets fird, af <i>Herm. Sutherberg</i>	3.
Jernbanen og Kirkegaarden, Fortælling af <i>Bjørnstjerne Bjørnson</i>	5.
Livets Qvad, (efter <i>Longfellow</i>) af <i>C. Hauch</i>	31.
Vågbrytaren, af <i>Fr. Sander</i>	32.
Sångfuglar, af Samme	33.
Den flyvende Post, Fortælling af <i>M. Goldschmidt</i>	35.
Johan Rantzen, af <i>Kr. Arentzen</i>	66.
Herluf Trolle, af Samme	68.
I Efteraret, af Samme	71.
Fjæriln på rutan, af <i>F. Hedberg</i>	72.
En vallfart, af <i>Orvar Odd</i>	74.
Den gamle Greve, af <i>Ludv. Bøltcher</i>	78.
Hanen og Ræven, norsk Folkeeventyr, af <i>P. Chr. Asbjørnsen</i>	91.
Løvfroen, af <i>Vilh. Bergsøe</i>	92.
Gneshopperne drage forbi, af Samme	97.
På Jernvejen, af <i>C. Rossebø</i>	104.

VI

Side.

Tolf Sonetter från Spanien, af <i>Carl Snoilsky</i>	106-117.
1. Till Fredrik Sander	106.
2. Zaragoza	107.
3. Bellman i Madrid	108.
4. Velasquez	109.
5. Murillos helgen	110.
6. Titians Ariadne	111.
7. Philip II och hans Ålskarinna	112.
8. I Gudsrens	113.
9. Den spanska oljan	114.
10. På tjuvaktning	115.
11. Pepsitas kyrkspång	116.
12. Gamla och nya Spanien	117.
Mellan tvänne verdensdelar, af Samme	118.
Alhambra, af Samme	120.
Bellmansro, af Samme	123.
En segel-tur på Mälaren, af <i>Orvar Odd</i>	124.
De förlorne Krøller, Skizze af <i>Herr. Hertz</i>	131.
På soldattorpet, af <i>Orvar Odd</i>	157.
Smålandspigen, af <i>Chr. Richardt</i>	162.
Ved Rundarne, af <i>A. O. Vinje</i>	164.
Langs ei Aa, af Samme	165.
Granen, af <i>Thelia Koss</i>	166.
Veronica, af Samme	167.
Danske Poeter i Bouquet, af <i>H. C. Andersen</i>	168.
En Stenning, af Samme	170.
Skibbrud og Frelse, af <i>P. Hansen</i>	171.
Könungs Lön, Skizze af <i>Fru Fridrica Runberg</i>	172.
Ved Stranden, af <i>H. J. Greensteen</i>	179.
Sommerfuglene, af Samme	181.
Guldbryllupsang, af Samme	182.
Till min son, af <i>Orvar Odd</i>	184.
Stille Timer, af <i>Carl Andersen</i>	187.
Hjertesorg, af Samme	188.
Stridshingsten, af Samme	189.

VII

	Side.
Kung Kristian II i Sönderborg, af <i>Z. Topelius</i>	190.
Katharina Månsdotters vaggvisa, af Samme	192.
Det lukkede Land, af <i>J. S. Welhaven</i>	193.
Et Tab, af Samme	195.
I et Traadvindsel, af Samme	197.
En Sangfugl, af Samme	198.
På Høgfjellen, Skizze af <i>Oscar Fredrik</i>	199.
En Sæterpiges Afsked fra sin Kjæreste, af <i>C. Hauch</i>	209.
En ung Piges Klage, af Samme	210.
Qvällen, af <i>Thekla Knüs</i>	211.
I April, af Samme	213.
To Streger, Fortælling af <i>Carit Eclar</i>	214.
Till en Marstrands-Blicke, af <i>Böttiger</i>	242.
Menniskohjertat, af <i>Fr. Sander</i>	243.
Tiden är ond, af Samme	244.
Svensk och Norrman, af <i>Böttiger</i>	247.
Nordens Sag, af <i>C. Rosenberg</i>	249.
Nornerne, af <i>N. F. S. Grundtvig</i>	252.
Pilt-Ola, Fortælling af <i>Fru Magdalene Thorsen</i>	264.
Konung Olaf den heliges syn, af <i>Fr. Sander</i>	310.
Pilgrimen, af Samme	313.
Normannen, af <i>Chr. Richardt</i>	314.
Legende om Keiser Trajan, af <i>A. Munch</i>	323.
De trende Kilder, af <i>V. Bergsøe</i>	331.
Sorrento, af <i>Carl Svanitsky</i>	334.
Laurbærtraet, af <i>M. H.</i>	337.
Epigrammer efter det Italienske, 1-2, af Samme	337.
Chinjan, af <i>Carl Svanitsky</i>	338.
Bedstemoders Manuskript, Fortælling af <i>H. F. Exeald</i>	341.
Landsbykirken, af <i>J. Fühner</i>	365.
Påsktankar, af <i>Ernst Björck</i>	369.
Moderen ved sit Barns Grav, af <i>H. F. Exeald</i>	375.
Pigen ved Sanct Kirstens Kilde, af <i>M. H.</i>	377.

VIII

Till Aftonstjernen, af <i>Oscar Fredrik</i>	379.
En vintermorgen, af Samme	381.
Den Lykkelige, af <i>H. P. Holst</i>	382.
Hvad fattes mig, af Samme	383.
Hymense, af Samme	384.
Mindestene, af <i>C. Ploog</i>	385-387.
1. Steen Steensen Blicher	385.
2. Laurids Pedersen Skou	386.
Riisbogen, af <i>C. Hostrop</i>	388.
Forfatter-Register.	

(Med ganske faa Undtagelser udgives de her medrekte Fortællinger, Skizzer og Digte for første Gang. Saavid muligt er Forfatterens egen Beskrivning fulgt.)

Ensomt Liv.

„Flyv ud, flyv ud!“ — saa sang den vilde Blæst —
Hvi vil du spænde dum dig selv i Boilen!
Flyv ud og sving dig paa den høie Hest;
Giv Lysten og giv Lidenskaben Toilen!“

„Flyv ud, flyv ud!“ — saa pøb den høie Vind —
Og gjennem alle Sprækker lød dens Hvinen —
„Sno dig i Slangebugter ud og ind;
Ræk Tunge af det Alt, som hist Kaminen!“

„Du lever kun et Nu, du stakkels Orm,
Vil du for Livets Lyst dig selv bedrage!
Flyv ud, flyv ud!“ — saa sang den vilde Storm —
„Og nyd den korte Frist, du har tilbage!“

— Og Ovnen rakte Flammets tungen ud,
Og Sneen føg med Hvislen mod min Rude,
Og Havet vælted sig i Vinteralud
Saa vildt, saa stort og rødselsfuldt derude.

252

knuger end Kulden,
kan vi det tåle;
Glimt alt af Daggry
gråner i Sky.

C. Rosenberg.

Nornerne.

[Af N. F. S. Grundtvig.]

Åsken, som ved Urda's Kilde
Rødder slog i Tidens Grund,
Aarle grøn, udgaaet silde
I den sidste Aftenstund,
Plantet ud fra Gaade-Landet,
Af Livs-Kilden altid vandet,
Hedd i Norden Ygdrasil.

Nornerne, som Asken vande:
„Vorde, Vægrende og Skal“,
Alle Folk i alle Lande
Skabe Kaar og Arvetal,
Regne ud med Buner strage
Mandhjems Aar og Gudhjems Dage,
Tidens Gry, Midtvei og Kvæld!

Ingensteds fra Hedning-Stader
Man i Næde eller Ny
Slige Dotire af Alfader
Skimted over Skov i Sky,
Som, med Fremsyn i det Høie,
Holdt med hele Tiden Øie,
Styred Slægtens Løvnetsløb.

Dertil sporedes ei Mage
Selv i Grækenland og Rom,
Saa, hvad der i gamle Dage
Skjalden kaldte Nornedom,
Gjaldt kun Spindet af Livs-Traaden,
Medens Menneskelivs-Gaaden
Blev den blinde Skiebnes Værk.

Ogsaa mellem Nordens Bjerge
Man sig lod sin Lykke spaae,
Men til Alfer kun og Dværge
Regnedes de Normer smaa,
Der, som efter eget Tykke,
Hverdags-Liv og Stumpe-Lykke
Maalte ud i Alenviis.

Ja, det var kun i Høinorden,
Gjennem Skjaldens Hjernespind,
Irmin-Strædet over Jorden
Gik i Gimle-Borgen ind,
Frit sig selv opgav omsider
Guderne for Aar og Tider,
Evhighedens Mærkesmænd!

Alle andre Hedning-Guder
Sig tillyve Evighed,
Tid for dem har ingen Knuder,
Om dens Maal de intet veed,
Menneskene de opfatte
Kun som Guders Abekatte,
Skabt til dem at lege med.

Aser alle sølle Helte,
Efter deres Prøvetid,
Vil i Valhall sammensmelte,
Øve til den store Id:
Selv-Opoffelse ved Maalet,
Af Ny-Solen overstralet:
Gimle-Borgens Gylden-Tag!

Alle andre Hedning-Stammer,
Naar de søgte Viisdoms Skat,
Søgte den i Stambeds Kammer
Og i Dodens mørke Nat,
Ledte op paa Tomheds Hylde
Solegran til Rummets Fylde,
Traad til Livets Labyrint!

Kun hos Aser og hos Vaner
Syn der var før Tidens Tegn,
Hvor sig Aanden Holtebaner
Bryder i hver Himmeleegn,
Og hvor Kæmpen, som Hlorride,
Er saavel paa Jordens Side
Som paa Himmelens indfødt.

Døgnets Hedenskab i Verden
Er, paa Tydsk og paa Latin,
Blindt for Asa-Herrefærden,
Her ved Sund, som hist ved Rhin,
Leder op paa Tomheds Hylde
Solegran til Rummets Fylde,
Traad til Livets Labyrinth.

Heit udraabes end med Latter:
„Biblen fem Gang tusind Aar
Selv for Himlens yngste Datter
Ei til Vuggetid forslaaer,
Og hvert Arvetal fra Eden
Synker ned i Bundløsheden
Som et Fnug i Verdens Alt.

„Kroniken om Verdens Riger
Og Halvguders Heltery,
Der til Stjernerne opstiger,
Bryder med sin Glands hver Sky,
Det er Tommelidens Pralen,
Som vil maale med sin Alen
Tid og Rum og Evighed.

„Pattedyret med Heinsæn,
Som gaaer dagligdags paa To,
Kalder sig et fornemt Væsen:
„Menneske“ med Ord og Tre,
Naar han gæder og naar han gaber,
Er han meer end andre Aler?
Er hans Aande meer end Damp?

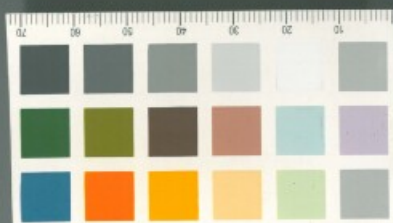

„Hvad er det man kalder Guder,
Hvad er det man kalder Aand,
Som skal løse alle Knuder
Uden Mund og uden Haand!
Hvad kan de mød „Dampens“ Vætte
Med et Aandepust udrette!
Hvad er de mod Ilt og Brint!“

Kun i Skoven, hvor end blusser
Hjertets Ild af Aandens Glød,
Aser vove mod Rimthusser
Tvekamp end paa Liv og Død,
Odins Ord ved Balders-Baalet
End, som i Vafthrudners-Maalet,
Knuser Jettens Pandebrask!

Ja, hvor Mennesket paa Jorden
Vaagner op med Aand og Ord,
Og hvor Hjertet, som i Norden,
Slaer for Daad af Asa-Thor,
Indeklemte mellem Skjælde,
Arrige som andre Trolde,
Thusser springe maae i Flint.

Thi kun hvor i Kæmpe-Resten
Larmen donner heit i Sky,
Som i Vaaren, saa i Hesten
Troldene før Lynet flye,
Mase bekiende, at opheiet
Ordets Kraft er over Øiet,
Følelig som Tordenslag!

Ordet med sin Klang i Røsten,
Med sin Fart til Hjertensgrund,
Som en Lynilds-Fart fra Østen,
Slag i Slag fra Mund til Mond,
Det er Guddoms-Underværket,
Det er Folke-Kiendmærket
Mellem Dyr som mellem Steen.

Mellem Jord og Himmel svinger
Ordet sig af Munden ud,
Livet, som deraf udspringer,
Har kun Mennesket af Gud,
Deraf sig hos Mand og Kvinde
Skal et Lærnetsløb udspinde,
Som til Maal har Evighed!

Derfor ikke Bjerges Alder
Eller Maanens første Ny
Tidens Fødsel Aanden kalder,
Men Kraft-Ordets Klang i Sky,
Med det Storværk Tid er givet,
Og for Mennesket Ord-Livet
Er det sandelige Lys.

Ja, Livs-Ordet er Nat-Lampen
For vor Slagt, og ei for Dyr,
I vor Aande har Ord-Dampen
Magt og Mod som Thor og Tyr,
Kan med Liv og Lys udrette
Meer end hele Rummet's Vætte
Med sin Trældoms blinde Drift.

Uden „Ordet som det lyder,“
Ord-Skrift er utænklig,
Bogstav-Skrift kun Ord betyder,
Som kan herlig nævne sig,
Saa naar Ordet var forstummet,
Ei i hele Verdens-Rummet,
Var et Glimt af Tanke-Lys.

Eller kan selv Rummets Pave,
Som fornægter Livets Ord,
Uden Bøst og Runestave
Raabe ud sin Klægt paa Jord?
Eller kan en Tanke fødes,
Uden med en Lyd at mødes
I det Ord, som skaber Lys?

Kun til Aand kan Ordet svare,
Gaae i Hjertet ind og ud,
Kun i Ordet aabenbare
Kan sig Menneske og Gud,
Kun i Ord kan alt udtrykkes,
Hvad vi troe og hvad os tykkes,
Ord og Tanke gaaer i eet.

Kun i Ord kan Tanker giemmes,
Kun med Ord de gaae i Arv,
Derved kun Oplysning fremmes
Skridt for Skridt til Livets Tarv;
Kun i Ordet Jorderige
Fundet har en Himmel-Stige,
Slægten har et Levnetsløb!

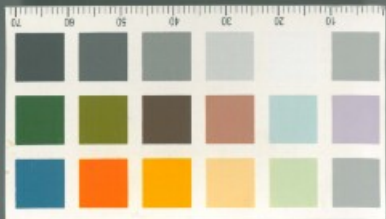

Levnetsløbet i det Store,
Stykket ud i Baner smaa,
Hvor Livs-Ordet vi kan spore,
Læres til vi at forståe,
Som en Livs-Vei over Døden,
Gennem Nat til Morgenrøden:
Valhals-Vei til Gimleborg!

Det er klarlig Nørne-Dommen,
Liv og Fred er Urdas Maal,
Yerdand slaer med Dødsord Bommen,
Skulda drikker Urdas Skaal,
Rister Runer for Livs-Ordet,
Som, hvor dybt det end er jordet,
Staaer med Sulen op igjen.

Derom Gladhjem's Haner gale
Hoit i Nordens Asamaal,
Det er Odins mørke Tale
Ved Nordlyssets Baldersbaal,
Det er Hjertets Toner omme,
Freias gyldne Taare-Stømme,
Morgenrødens Moderskiød!

Ja, Livs-Ordet op af Døde
Stod med ham, som kaldes ret
„De Opstandnes Førstegrede,
I sin Grav af Gud begrædt,
I sit Ord til alle Sjæle
Aandens Røst og Himlens Møle,
Selv det evige Guds-Ord!

Med hans Ord til hele Jorden
Aand og Liv udgaae paany,
Som i Østen, saa i Norden
Svinger Ordet sig i Sky,
Saa sin Byrd det aabenbarer,
Thi kun det tilhimmels farer,
Som fra Himlen daled ned.

Om Livs-Ordet i Høinorden
Nu der Syn for Sagnet gaer,
Om Guds Forsyns Vei paa Jorden,
Om Guds-Folkets Gyldenaar,
Levnets-Løbet af Livs-Aanden
Selv sig klarer efterhaanden
I Guds-Ordets Middags-Lys!

Folke-Livet, fra de Døde
Her opreist med Ungdoms-Mod,
I sin anden Morgenrøde
Træder Døden under Fod,
Og dermed er Pant os givet
Paa Opstandelse til Livet
Af det hele Adams-Kløn!

Ja, Guds-Ordet i vor Midte
Gjør et Tidens Tegn fuldstort,
Hvortil Spillet er at hitte
Kun i Øst ved Nains Port,
Hvor en Ungersvend fra Baaren
Reiste sig og kyssed Taaren
Fra sin gamle Moders Kind.

Og Guds-Ordet ved vor Side
I sin egen Konge-Stad
Gjør et Tegn, som rygtes vide
Og gjør Menigheden glad,
Moder-Hjertet i Guds Rige,
Moder til den tolvvaars Pige,
Som sad op ved Herrens Haand!

Levnetsløbet i det Store,
Gjennem Slægtens Tusindaar,
Lønge nok var kun at spore
Til Utidens Ormegaard;
Under alle Himmel-Egne
For udlevet var at regne
Følge-Livet trindt paa Jord!

Asken syntes nys forbandet
Til at visne og gaae ud,
Atter dog, af Nørner vandet,
Skyder nu den friske Skud;
Dagligdags dog meer den freunes,
Og om end den syulig grønnes,
Øxen er ved Røden lagt.

Følge-Livet trindt paa Jorden,
Hvor engang det havde Vaar,
Paaer, saavel som i vort Norden,
Hest i samme Hundredaar;
Men, ifølge Himmel-Rosten,
Alt som Sæden, saa er Hosten,
Veirets Frugt er Hvirvelvind.

De, som saad Støv i Luften
Til et himmelhøit Kastel,
De kun hoste med Fornuften
Kulle-Vei med Damp til Hel,
Det er, hvad de blinde Kræfter
Pege paa og hige efter,
Det er deres Døding-Dands.

Men hos Folket i Heinoerden
Nu der Syn for Sagnet gaar
Om Guds Forsyns Vei paa Jorden
Og Guds-Folkets Gyldenaar;
Levnetslobet med Livs-Aanden
Her sig klarer efterhaanden
I Guds-Orlets Middags-Lys!

Tidens Fødsel, Tidens Fylde,
Derpaa giætted Nordens Aand,
Derom han, hvem Engle hylde,
Giver Svar fra første Haand;
I Heinoerden findes Øre
Til om Tidens Løb at here
Klare Ord af Sandheds Mund.

Livets Kilde, Livets Krone,
Kierlighedens Dronning-Stol,
Skjult i Hjertedybets Tone
For Valgunders Vinter-Sol,
For den grød i danske Aarer
Freia hemmelig Guld-Taarer,
Taare-Sød gav gylden Hest!

Her paa Kæmpe-Tungemaaliet
Klarer sig hver Heltsdaad,
Her paa Hjerte-Modersmaaliet
Rebes Hjertets skjulte Raad,
Klarer sig paa jordisk Maade
Kærlighedens Himmel-Gaarde:
Aandens Frihed, Hjertets Fred!

Først og sidst sig klarer Ordet,
Aandens Tolk og Kvindens Sød,
End ufødt med Kraft omgjordet,
Men i Moder-Skiedet spæd,
Som vi nu til Verdens Ende
Glade troe og frit bekiende
Om Guds-Ordet, som blev Kiød!

Sagnet gik for Vind og Vove
Her paa Bolgen under Ø
Om et Bur i Sællands Skove
Ved den stille, dybe Sø,
Hvor i Asernes Høialder
Mad til Lægedom for Balder
Laved Norns-Søstre tre.

Nu paa Grund er Sagnet drevet,
Maa behandles som et Vrag,
Thi sin Helsot overlevet
Balder har den Dag idag,
Ladet Gevars Datter fare,
Ægtet Gefion den klare,
Enke-Dronning efter Skjold!

Om med Gelder da end Høder
Harmelig gier felles Sag,
Brat han for sin Kryhed bøder.
Stryge maa sit Fællesflag;
Thi, hvor tit end Verden skifter,
Atter dog sit Kys tilvifter
Lykke-Disen Dannebrog!

N. F. S. Grundtvig.

Pilt-Ola.

[Af Fru Magdalene Thoresen.]

Der hvilede en stille, solklar Høstdag over Vosse-
vangen. Det store, dybe Vossevand laa smilende i Dagglansen
og Solstraalerne bred sig paa det, som paa en Flade af
anløbet Staal.

Paa denne Side Vangen laa Bredderne lune og bløde
som Grønsverspuder omkring det spillende Smaaskvulp;
men paa hin sted en mørk, alvorlig Fjeldheide sin
truende Grændsevagt. Den havde sletintet phantastisk
Maal i Skyerne, jevn og ligefrem som i Bevidsthed om sin
Vælde, tegnede dens mørke Kam sig lige skarpt paa den
lysblaa Himmelgrund og i det dunkle Vandspeil. — Det
var et mægtigt Dobbeltsyn med Evigheden over og under.

En Stund holdt dette Billede sig oppe i uforstyrret
Ro. Der gives Øieblikke i Naturen, hvor ligesom Aande-
draget standser og Alting lytter efter den næste Stund.
Det kunde kaldes Pauser, hvor alle Toner tie for strax
efter med fuldere Kraft at bruse frem i Akkorden.

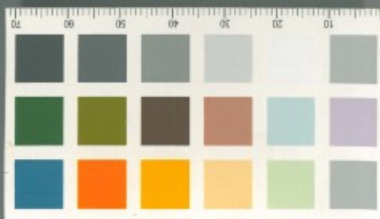

Da var der et Sted paa en liden Helling ned imod Vandet, hvor der stod et vældigt Røgnebærtræ, ikke saa høit just, men bredt og fyldigt, med en Masse af glimrende røde Bær. Tæt ind til Træets Rod laa et Mandfolk i dyb Sovn med Hovedet hvilende paa en rødnalet Bomme, Knæerne trukket op og Armene fladt udstrakte; og oppe i Toppen sad en Sværm af Kransfugle, der gyngede lidt paa en Kvist, hoppede over fra en Gren til en anden, hvæssede Næbet, nappede et fuldmønt Bær og lagde Stund imellem Hovedet over paa Siden og keg med et nyfigent Øie ned paa den Sovende.

Pludselig fór Manden med den høire Haand henover Ansigtet og jog en sulten Myg fra sin første Mundsmag, endda han havde mættet Hundrede før den, og han vendte Hovedet om paa Siden. Men Bommen gled idetsamme ud og rullede nedover Skraaningen, den hele Fuglesværm fór skrigende ud fra Træet og strog op over Lien i skræmmet Flugt, og Manden reiste sig hurtigt overende og saa sig omkring i Egnen med et søvntungt Blik, for ligesom at sandse hvor han var.

Da fik han Øie paa Bommen, der ikke var standset før den naaled Vandet, og nu laa der og gyngede støtelig paa Skvulpet som et andet Grundmærke. Men det klarede ogsaa hans Syn i samme Stund. Han lod sig hurtigt glide nedover Skraaningen og sprang ud i Vandet, og efter et Par Forsøg fik han Tag i den.

Saa sad han da Stunden efter oppe under Træet igjen, og tørrede Bommen, først med et lidet, broget Tørklæde siden med den flade Haand, varsomt og omt, som en Moder, der stiller med et unyndigt Barn. Derefter lukkede han den op og keg ned i den. Tog saa en liden sammenlagt Halskrave frem, tog et Bundt trykte Smaaskrifter og tørrede Væden af dem og lagde dem ved Siden af sig i Solskinnet. Lettede saa hist og her ved det øvrige Ind-

Hvad før dig gjorde stærk og glad,
Din Krands, dit Haab, din Pans,
Hold fast paa dem til mindste Blad!
Lad Stormen intet rane!

Hold fast, om saa al Verden lo!
Hold fast, om du maa græde!
De Spirene vil dække tro
Til næste Sommers Glæde.

Ja slip dem ej for Døgnets Glands,
Hvad Dvergene saa hviske,
Før under Mindets brune Krands
Du bærer Sejrens friske!

C. Hostrup.

Forfatter-Register.

Carl Andersen, Side 187-189.
H. C. Andersen, 168-170.
Kr. Arentzen, 66-71.
P. Chr. Ashjornsen, 91.
Vilh. Bergsøe, 92-103, 331.
Ernst Bjerck, 369-375.
Bjornstjerne Bjornson, 5-30.
Ludvig Bedtcher, 78-90.
Böttiger, 242, 247.
Carit Etlar, 214-241.
H. F. Ewald, 341-364, 375.
J. Fibiger, 365-368.
M. Goldschmidt, 35-65.
H. J. Greensteen, 179-183.
N. F. S. Grundtvig, 252-263.
P. Hansen, 171.
C. Hauch, 31, 209-210.
F. Hedberg, 72.
Henrik Hertz, 131-156.
H. P. Holst, 382-384.
C. Hostrup, 388.
M. H., 337, 377.
Thekla Knüs, 166-167, 211-213.
H. V. Kaalund, 1-2.

A. Munch, Side 323-330.
Orvar Odd, 74-77, 124-130, 157-161, 184-186.
Oscar Fredrik, 199-208, 379-381.
C. Ploug, 385-387.
Chr. Richardt, 162-163, 314-322.
C. Rosenberg, 104-105, 249-251.
Fru Fridrica Runeberg, 172-178.
Fr. Sander, 32-34, 243-246, 310-313.
Carl Snoilsky, 106-123, 334-336, 338-340.
Herm. Sætherberg, 3-4.
Fru Magdalene Thoresen, 264-309.
Z. Topelius, 190-192.
A. O. Vinje, 164-165.
J. S. Welhaven, 193-198.

